

CLERCQ, Willy de (Gent 8 juli 1927).

Studeerde aan het Gentse atheneum en werd doctor in de rechten (1950) en licentiaat in het notariaat (1951) aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG). De Clercq werkte als advocaat aan de balie te Gent (1951) en doceerde aan de faculteit landbouwwetenschappen van de RUG.

Tijdens zijn studententijd (1945-1950) was De Clercq lid van 't Zal wel gaan en secretaris, later voorzitter van het **Liberaal Vlaams Studentenverbond** (LVSV). Als LVSV-afgevaardigde sprak hij zich op het liberale partijcongres van 1950 uit tegen de terugkeer van Leopold III (Koningskwestie).

In 1952 werd De Clercq verkozen tot liberaal gemeenteraadslid te Gent (tot oktober 1953, en opnieuw van 1970 tot 1979). Van 1957 af vervulde hij diverse mandaten: algemeen voorzitter van het Nationaal Verbond der Liberale Jeugd van België (tot 1959), lid van het hoofdbureau van het **Liberaal Vlaams Verbond** en adjunct-secretaris-generaal van de liberale partij. Op 11 november 1958 verving hij de ontslagnemende Henri Liebaert in de Kamer; van 2 september 1960 tot maart 1961 werd hij minister-onderstaatssecretaris voor begroting in de regering-Gaston Eyskens-Theo Lefèvre.

In mei 1961 werd hij samen met De Looze ondervoorzitter van de liberale partij, een functie die hij behield na de stichting in oktober 1961 van de Partij

*Zolang de leeuw kan klauwen...
of de PVV in de oppositie*

Karikatuur van Willy de Clercq uit 1977. De Clercq speelde een belangrijke rol bij de splitsing van de unitaire liberale partij. Vanuit de oppositie verzette hij zich daarna tegen het Egmontpact.

voor Vrijheid en Vooruitgang (PVV)/Parti pour la Liberté et le Progrès (PLP). Na zijn verkiezing in 1965 tot volksvertegenwoordiger werd De Clercq van maart 1966 tot februari 1968 vice-premier en minister van begroting in de regering-Paul vanden Boeynants-De Clercq. Hij zetelde in de Commissie-Meyers, die in het kader van de verbeteringen van de betrekkingen tussen de Belgische taalgemeenschappen voorstellen moest uitwerken (1966-1968). Eerder in 1964 vertegenwoordigde hij zijn partij bij de Rondetafelconferentie, waar geprobeerd werd een akkoord over een staatshervorming te bereiken. Onder druk van de Franstalige liberale Brusselaars had de PVV zich toen echter vroegtijdig uit de onderhandelingen teruggetrokken.

Toen PVV-PLP-voorzitter Omer Vanoudenhove, teleurgesteld over de groeiende interne communautaire verdeeldheid in zijn partij, tijdelijk terugtrad, nam De Clercq, samen met N. Hougandy en E. Jeunehomme, het voorzitterschap van de PVV waar (september 1968-januari 1969). In juni 1969 werd De Clercq ondervoorzitter van de partij onder Pierre Descamps. De communautaire verdeeldheid bleef echter toenemen. Naar aanleiding van de staatshervorming van 1970 steunde De Clercq, samen met onder meer Frans Grootjans en Herman Vanderpoorten, een motie waarin een aantal Vlaamse eisen, zoals de grondwettelijke beperking van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, een paritair agglomeratiecollege en een alarmprocedure ten voordele van de Vlamingen in de Brusselse agglomeratieraad, was opgenomen. Deze motie werd op het bijzonder congres in maart 1970 met een overgrote meerderheid verworpen. Vanuit de oppositie werd De Clercq in 1970 ook lid van de Gemengde Parlementaire Adviescommissie voor de Coördinatie van de Grondwettelijke en Wetteksten.

Na de splitsing in mei 1971 van de unitaire liberale partij en de oprichting van de Vlaamse PVV (27 juni 1971) werd De Clercq op het congres van 5-7 mei 1972 verkozen tot eerste voorzitter (tot maart 1973). Tussen 1971 en 1980 was hij overigens ook lid van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap. Hij was vice-premier en minister van financiën in de drieledige regering-Edmond Leburton (1973-1974). In de regering-Leo Tindemans I (april 1974-april 1977) werd hij opnieuw benoemd tot minister van financiën.

Van 1978 tot 1981 was De Clercq opnieuw voorzitter van de PVV. Hij voerde vanuit de oppositie actie tegen het Egmontpact. Begin de jaren 1980 stelde hij als voorwaarde voor liberale medewerking aan de verdere staatshervorming steeds een akkoord over het te voeren economische herstelbeleid, wat hem prioritair leek. Hij trad daarna opnieuw toe tot de regering-Wilfried Martens V als vice-premier en minister van financiën en buitenlandse handel (de-

cember 1981 tot oktober 1985). Tussen 1980 en 1985 zetelde hij ook in de de Vlaamse Raad.

De Clercq werd op 6 januari 1985 benoemd tot minister van staat en volgde vanaf die dag ook Etienne Davignon (Parti Social Chrétien) op als Belgisch commissaris bij de Europese Commissie, bevoegd voor buitenlandse betrekkingen en handelspolitiek (tot 6 januari 1989). Daarna bleef De Clercq actief op het Europese politieke terrein: europarlementslid (1979-1981, 1989 tot heden), voorzitter van de Federatie der Europees Liberaal Democraten en Reformisten in het parlement (1980, van 1990 af), voorzitter van de Partij Europese Liberalen en Democraten (1993-1995), voorzitter van de Europese Beweging België en voorzitter van de Unie Europese Federalisten België (van juni 1995 af).

Hoewel De Clercq een belangrijke rol speelde in de Vlaamse profilering en uiteindelijke splitsing van de liberale partij was hij in de eerste plaats bekommerd om monetair-economische vraagstukken.

LITERATUUR: H. Gaus (ed.), *Politiek Biografisch Lexicon*, 1989.

NICO WOUTERS